

[Justitsministeren.]

jeg vil henstille til Landstinget at tage dette Spørgsmaal op til en nøjere Undersøgelse.

Til Slut skal jeg nævne § 181, der gaar ud paa at bemyndige Justitsministeren til at lade Retsplejeloven med alle dens senere Ændringer optrykke og bekendtgøre. Dette er en Bestemmelse af stor praktisk Betydning. Forholdet er nemlig det, at Retsplejeloven i Tidens Løb er blevet ændret paa en Mængde Punkter ved ikke mindre end 18 Love — bortset fra det Lovforslag paa 180 Paragraffer, som her foreligger —, saaledes at endog adskillige Paragraffer er blevet ændret flere Gange. Det er derfor for alle Ikke-Specialister et overmaade besværligt Arbejde at undersøge, hvorledes Retsplejelovens gældende Tekst er lydende. Der tiltrænges saaledes i høj Grad en samlet Bekendtgørelse af Retsplejeloven, og det er derfor mit Haab, at nærværende Lovforslag, der, som jeg før nævnte, kan føres helt tilbage til Rigsdagssamlingen 1923—24, nu maa kunne gennemføres hurtigt i det høje Ting, for at en saadan samlet Bekendtgørelse af Retsplejeloven ikke skal trække for længe ud. Jeg benytter Lejligheden til at udtale, at jeg kan tiltræde Folketingsudvalgets Udtalelse i Betænkningen Side 2 om, at det, naar denne Lov er gennemført, saa vidt muligt bør undgaas i den nærmeste Fremtid at gennemføre mindre væsentlige Detailændringer i Retsplejeloven.

Jensen-Støvn: Det foreliggende Lovforslag er jo kommet til os fra det andet høje Ting med mange venlige Hilsener og med et tydeligt udtalt Ønske om, at Landstinget maa naa at faa gjort Arbejdet færdigt saa tidligt, at vi i Løbet af denne Rigsdagssamling kan faa et endeligt Resultat ud deraf. Disse Ønsker begrundes først og fremmest dermed, at Forslaget indeholder adskillige Forbedringer i den gældende Procesordning, men dernæst begrundes de med en Henvisning til en Bestemmelse, som Forslaget indeholder i § 181, og hvorved Justitsministeren bemyndiges til at lade Retsplejeloven genoptrykke med Indarbejdelse af alle de Ændringer, som siden April 1916 er blevet foretaget deri. Jeg forstod paa den højtaerede Justitsminister, at han lægger megen Vægt navnlig paa denne sidste Bestemmelse, og jeg ved ogsaa af egen Erfaring, at det er en Ting, som imødeses med megen Længsel i interesserede Kredse, idet den gældende Ordning jo efterhaanden er blevet et selv for Jurister næsten uigennemtrængeligt Vildnis. Jeg skal derfor som Ordfører for Partiet Venstre ud-

tale, at vi meget gerne skal deltage i Arbejdet for denne Sag med det Maal for Øje at faa et Resultat ud deraf i indeværende Rigsdagssamling.

Det er jo ganske vist saadan, at det foreliggende Lovforslag indeholder ikke mindre end 182 Paragraffer og omhandler Emner fra omtrent hele Retsplejeordningens Omraade. Ikke desto mindre er der dog det at sige om Forslaget, at det har søgt sin Styrke i en vis klog Begrænsning, idet man af alle de mange Spørgsmaal, som rejser sig paa Procesordningens Omraade, kun har medtaget saadanne Spørgsmaal, som kan siges at være afklarede i den Forstand, at der har dannet sig en vis, almindelig udbredt Enighed om, hvorledes Spørgsmaalene rettelig burde løses. Derfor hilser jeg med Tilfredshed, at man i det foreliggende Lovforslag ikke har medtaget nogen af de Bestemmelser, der har været Spørgsmaal om angaaende Højesterets Ordning og Arbejdsmaade og angaaende en videre Udvikling af Anklageprincippet, angaaende en udvidet Anvendelse af Lægmænd som Deltagere i Retsplejen som Meddommere eller paa lignende Maade. Jeg hilser med Tilfredshed, at man har ladet alle disse omfattende, indgribende Spørgsmaal ligge, idet der neppe kan siges om dem at være en saa almindelig udbredt Enighed, at det vilde lønne sig at tage dem op i dette Øjeblik. Jeg skal derfor anbefale det høje Ting, at det under sit videre Arbejde paa denne Sag vil holde sig indenfor de i Lovforslaget afstukne Rammer.

Efter min Opfattelse er langt det vigtigste af de Spørgsmaal, som det foreliggende Forslag beskæftiger sig med, det, som omhandles i Lovforslagets § 8, og som vedrører Forholdet mellem Retsplejen og Offentligheden. Den Gang vi fik den nuværende Procesordning i 1916, gennemførte man jo med fuld Tilslutning fra alle Sider Offentlighedsprincippet som vor Retsordnings Hovedgrundsætning; og naar man gjorde dette, var det af forskellige Grunde, for det første, fordi man mente, at man kun derved kunde sikre den sigtede mod vilkaarlig Behandling fra Myndighedernes Side, men tillige, fordi man derigennem, at Retsplejen var offentlig, fik en Adgang for Almenheden til at forvisse sig om, at Retten blev plejet, som den skulde og burde, ligelig i alle Henseender og uden Personsanseelse. Men i den Periode, som nu er forløbet under den nye Retsplejeordning, har det vist sig tilstrækkeligt, at ikke alle Virkninger af den gennemførte Offentlighed har været gode; og det tør jo nok siges, at det Spørgsmaal, som for Øjeblikket mest ligger Almenheden paa Sinde, naar Talen er